

Een Zü geeft zijn naam slechts aan zijn gelijken... en aan de mensen die hij gaat doden.

Dit is mijn naam.

Ik ben judicator Zamerine, leider van de boodschappers van Zuïa in de Hoge Koninkrijken. Mijn macht strekt zich uit over zes van de rijkste streken van de bekende wereld. Ik beschik over vierhonderd toegewijde mannen die hun leven voor me zouden geven en die allemaal drager zijn van de heilige hati. Deze vierhonderd elitestrijders worden gevreesd tot in de kleinste gebuchten van de bekende wereld.

Zelfs de aanzienlijkste koningen durven me niet tegen te werken. Ze vrezen het oordeel van Zuïa. Ze zijn bang voor mij.

Ik waande me de machtigste man ten noorden van de Middenzee. Ik had het mis.

Ik denk dat mijn meester een god is.

In elk geval de incarnatie van een god. Van Zuïa, natuurlijk, al moet mijn meester om dit idee lachen. Hij beseft het misschien niet, maar hij speelt net als ikzelf een rol in de plannen van de godin. Daar ben ik heilig van overtuigd.

Ik moet het wel geloven.

Het is al moeilijk genoeg om te leven met de wetenschap dat ik kwetsbaar ben. Mijn meester kan naar eigen goeddunken over elk mens beschikken. Hij is onkwetsbaar. Hij kan zich bedienen van het lichaam

van anderen. Met één vederlichte aanraking kan hij iemand doden... met een blik zelfs.

Dat is geen mythe. Ik heb het hem al zien doen.

Hij had mij tot zijn slaaf kunnen maken. Hij had me kunnen toevoegen aan de tienduizenden ongelukkigen die al opeengepakt zitten in zijn kampen. Ik gaf er de voorkeur aan om zijn bondgenoot te worden.

Ik heb mijn intellect in zijn dienst gesteld. Hij kan mijn invloed in de Hoge Koninkrijken goed gebruiken. En het feit dat ik naast hem sta, verstevigt zijn greep op de horde barbaren die zijn leger vormen. Die ons leger vormen.

Ik heb mijn sporen verdiend. Mijn meester weet wat erkentelijkheid is. Hij heeft me een lijfwacht gegeven, in afwachting van mijn eigen assistent die zich bij me moet voegen met mijn beste mannen. Binnenkort zullen honderd boodschappers zich hier verzamelen. Sinds de spelen in de arena's van Lus'an heb ik nooit meer zoveel boodschappers bij elkaar gezien.

Mijn meester heeft me duizend slaven geschonken. Ik probeer hen te onderwerpen aan de wet van Zuïa. Het is een interessant experiment. Ik geloof dat er nu nog ongeveer zeshonderd slaven over zijn.

Mijn meester heeft grootse plannen. Alles wat hij onderneemt is groots. Alles wat hij doet heeft bovenmenselijke proporties. Valt hij een stad aan? Dan legt hij hem meteen helemaal in de as. Straft hij een verrader? Dan wordt de man meerdere decades achtereen gefolterd. Alles wat hij begint, maakt hij af. Zonder te aarzelen. Onwankelbaar.

Mijn meester weet precies wat hij wil, ook al bespreekt hij dat met niemand. Hij is de geheimzinnigste man die ik ken. Ik weet zelfs niet hoe zijn gezicht eruitziet.

Ik ken enkel zijn naam. Hij heet Saat.

De koning van de Guori's was niet bepaald gemakkelijk in de omgang. Ossrok, de Arkarische opperbevelhebber van de huurlingen-vloot van de Schone Landen, mocht dat weer eens ondervinden.

'U hebt het weer goed verknald,' zei de koning kwaad. 'Voor de zoveelste keer zijn er waaghalzen op het Heilige Eiland geweest.

Ondanks uw zogenaamde waakzaamheid!

‘Het eiland van Usul wordt al twee manen niet meer bewaakt,’ waagde de huurling het te zeggen. ‘Zoals u zelf had bevolen, Majesteit.’

‘Ik heb nooit bevel gegeven om het patrouilleren te staken!’ riep de koning verontwaardigd. ‘Ik heb alleen gevraagd om het een beetje discreet te doen. Waag het niet dat te ontkennen!’

Ossrok hield wijselijk zijn mond, hoewel hij wist dat zijn opdrachtgever loog. Het oorspronkelijke idee was om de aandacht van het Heilige Eiland af te leiden. Daarom moesten de schepen die rond het eiland voor anker lagen ergens anders heen. Er voer alleen elke dag een gewoon fregat langs om te kijken of alles in orde was... en om de monsters die het eiland bewaakten te voederen. Maar vandaag had de bemanning van het fregat sporen gevonden die erop wezen dat er toch mensen op het eiland waren geweest.

‘De meesten hebben het vast niet overleefd,’ zei de huurling, in een poging om de koning gerust te stellen. ‘Hooguit eentje heeft het geluk gehad te kunnen ontkomen, wat verklaart dat we hun boot niet hebben gevonden. Mijn mannen hebben zich natuurlijk niet naar het midden van het eiland gewaagd, maar ik wil wedden dat ze er meerdere lijken zouden hebben gevonden.’

‘U begrijpt er dus helemaal niets van!’ fulmineerde de koning. ‘Ik wil die mensen niet dood hebben!’

Ossrok antwoordde niet meteen. Hij begreep er inderdaad niets van.

‘Vergeeft u mij mijn brutaliteit, Majesteit, maar... de ratten van Farik zijn niet bepaald knuffeldieren. Ze zijn zo agressief dat de Estiërs ze, zoals u weet, inzetten op het slagveld. Wanneer zo’n dier drager van de ziekte is kan één beet al dodelijk zijn. En ik weet zeker dat meerdere van de exemplaren die we op het eiland hebben uitgezet besmet waren. En nu... nu vertelt u me dat u die mensen niet dood wilde hebben?’

‘Nee, natuurlijk niet,’ zuchtte de koning, zichtbaar teleurgesteld.

‘De ratten moesten ze alleen maar bang maken.’

‘Het lot van die vreemdelingen kan als voorbeeld dienen,’ antwoordde de huurling. ‘Mijn mannen zullen het verhaal vast en zeker overal rondvertellen.’

De koning knikte vermoeid en gebaarde zijn commandant mat dat hij moest weggaan. Hij had al zijn woede gespuid. Er restte hem nog slechts de bitterheid van het schuldgevoel.

‘Majesteit...’ bleef Ossrok aandringen. ‘Waarom toch al die drukte over die mensen? Een stelletje vreemdelingen dat willens en wetens een van de grootste taboes van de Schone Landen heeft overtreden. Vindt u dan niet dat ze hun verdiende loon hebben gekregen?’

‘Het gaat niet om die ratten, Ossrok. Die mensen mogen alleen maar hopen dat ze sterven aan de ziekte. Want als ze de ontmoeting met Usul hebben overleefd, dan begint voor hen de narigheid nu pas goed. Ik ben diep bedroefd dat ik hun dat niet heb kunnen besparen. Ik ben bedroefd... uit medelijden.’

Hoofdschuddend verliet de commandant van de huurlingen zijn vorst. De Guori's waren echt een heel eigenaardig volk.

Als ik terugdenk aan de arena's van Lus'an...

Ik was net tien jaar geworden. Ik was dus al een verantwoordelijke man. Ik was in elk geval intelligent genoeg om te snappen dat de bastaard van een slaaf bij Zuia geen enkele toekomst had.

Op een dag kwam er een boodschapper om mijn moeder Zuia's vonnis te brengen. Op verzoek van mijn vermeende vader. Ik heb niets ondernomen om hem tegen te houden.

Ik geloofde toen al heilig in de godin. Zoals ik al zei, ik was een verantwoordelijke man.

Ik vroeg de boodschapper om me mee te nemen naar een van hun tempels. Ik wilde maar één ding: net zo zijn als hij. Een priester van Zuia worden en bij de elite van deze wereld horen.

Ik wist toen nog niet dat ik met de dood te maken zou krijgen. Niet alleen met die van anderen, wat me vanzelfsprekend weinig kon sche-

len, maar met de mogelijkheid van mijn eigen dood.

Mijn verblijf in de novietentempel was maar van korte duur. Ik zwoegde er hard. Samen met andere mannen van mijn leeftijd verrichtte ik werk op de boerderij. Ik leerde er vooral wat achterdocht en intriges waren. Daarover leerde ik genoeg om al dan niet vrijwillige bondgenootschappen te vormen met de meest beïnvloedbare jongens. Het is een talent dat ik altijd heb onderhouden en waar ik het aan te danken heb dat ik nog steeds leef.

Op een dag vertrokken alle novieten naar Lus'an. We gingen te voet en liepen zoals het ons was opgedragen onder een verschroeiende zon de wetten van Zuia op te dreunen. Luid genoeg om het hoefgetrappel van de paarden van de boodschappers te overstemmen.

De tocht duurde vier dagen. Zes jongens kwamen om van uitputting of van de dorst. Het zou weinig geholpen hebben als we hen hadden laten drinken. Ze waren zo zwak dat ze enkele dagen daarna toch zouden zijn gestorven. Ze konden beter meteen aan hun einde komen.

Twee andere jongens probeerden te vluchten, maar toen waren we al in Lus'an. Alleen boodschappers mogen dat verlaten. Die twee jongens verspeelden hun status van noviet en van gelijke en werden onze slaven. Ik meen me te herinneren dat de tweede na elf dagen dood was.

Ikzelf benutte de tijd die we onderweg waren met het versterken van mijn allianties. Met beloften aan de meest goedgebouwden, dreigementen voor de zwaksten en chantage voor wie daar aanleiding toe gaf.

Ik moedigde rivaliteiten aan en koos partij voor de sterksten. Ik vleide wie daar gevoelig voor was, kocht de hebzuchtigen en zwoor vriendschap met stommelingen. Van de zeventenzestig novieten had ik er aan het eind van de tocht twaalf onvoorwaardelijk aan me weten te binden: mijn wachters. Eenentwintig anderen waren me iets schuldig: mijn volk. Een twintigtal was bang om me te ontstemmen: mijn slaven. De laatste veertien vormden het groepje vijanden dat zelfs de meest voorbeeldige man onvermijdelijk heeft.

Niemand van ons had toen nog gehoord van de arena's. Maar op de avond van onze aankomst in de legendarische tempel van het Grote

Werk, werden we voor het eerst in ons noviciaat in gescheiden cellen ondergebracht.

Dat die cellen aan de buitenkant werden afgesloten was niet wat ons het meest verontrustte; dat gebeurde altijd. Maar waarom werden we van elkaar gescheiden? En waarom werden we vrijgesteld van de gebruikelijke corvees?

We kregen het advies om maar te gaan slapen, en dat deed ik gehoorzaam. Het kostte me trouwens geen moeite, want ik was doodmoe van de lange tocht. En de volgende dag beloofde afmattend te worden.

Een paar andere novieten bleven nog lang wakker en kletsten door de tralies van hun cellen heen met hun buren. Ik luisterde er met een half oor naar, altijd gespitst op manieren om mensen onder druk te zetten. Maar dankzij de barmhartigheid van de godin viel ik al snel in slaap. Ik zou al mijn krachten nodig hebben.

We bleven tot het apogee opgesloten in onze 'kamers'. Toen de boodschappers ons bevrijdden brachten ze ons rechtstreeks naar de arena.

Ik had nog nooit zoveel priesters bij elkaar gezien. Er waren zelfs opperjudicators, behangen met de geheime ordetekens van de godin. Dat kon alleen maar in Lus'an.

Ik deed verder geen moeite om iedereen goed te bekijken. Ik had al begrepen wat er zou gebeuren. De zeventenzestig novieten stonden in een gesloten arena, omringd door overdekte tribunes voor de boodschappers. Tegen de scheidingswanden hingen op gelijke afstand van elkaar dertig hati's.

Zuïa ging haar boodschappers uitkiezen.

Ik verzamelde mijn wachters om me heen en wachtte op het teken van de judicators. Maar dat bleef uit. Ik bleef dus niet langer werkeloos staan en rende met mijn mannen naar een van de vakken van de arena. Voordat de andere novieten in actie kwamen hadden we ons al meester gemaakt van dertien hati's.

Daarmee had ik het sein gegeven. Iedereen holde naar de dolken. Er braken gevechten uit en al snel vielen er doden. Een paar novieten die tot 'mijn volk' behoorden zochten bescherming bij mij, maar ik kon die druïloren niet gebruiken. Ik verjoeg ze en hitste ze op om een hati mee

terug te brengen. Sommigen klampten zich jammerend aan me vast. Ik liet ze door mijn wachters doodsteken.

Drie van mijn mannen sneuvelden. Onmiddellijk rekruteerde ik de twee slaven die daar verantwoordelijk voor waren. Een derde man, die al heel lang mijn vijand was, plantte ik zodra hij zich had omgedraaid mijn dolk in de rug.

Oppermachtig was ik nu, met twee hati's. Ik gaf er een aan de sterkste van de nog ongewapende novieten, waarmee ik me verzekerd wist van zijn erkentelijkheid en trouw. Zijn eerste opdracht was mijn twee nog overgebleven vijanden de keel door te snijden.

Toen de gevechten stopten waren er nog maar zesentwintig novieten over, waarvan er slechts vijftien ongedeerd waren. De hati's waren niet giftig, natuurlijk. Dan zou de overwinning te eenvoudig zijn geweest.

Ik werd gefeliciteerd door de opperjudicators. Zuia had in mij een van haar beste dienaren herkend. Ik was nog nooit zo gelukkig geweest.

Nooit. Totdat ik mijn meester leerde kennen. Hij zal van alle koninkrijken van de bekende wereld één grote arena maken.

Emaz Drekin daalde de ruwe stenen treden af. Weinig mensen maakten gebruik van deze trap en dan nog alleen maar Emaz. Hijzelf was hier al achtentwintig jaar niet meer geweest. Sinds de geboorte van Lana niet meer.

Hij waakte ervoor om niet uit te glijden op een van deze treden. Ze waren weliswaar breed genoeg, maar bedekt met stof, gruis en zelfs met botten van kleine dieren. Door het dansende licht van zijn lantaarn leek de opgave hem extra moeilijk. Emaz Drekin had maar één wens: hij wilde dit zo snel mogelijk achter de rug hebben.

Hij kwam eindelijk onder aan de trap en stak haastig een enorme hal over die al even verlaten was als alle andere vertrekken. Hij liep twee gangen door. Aan het einde van de tweede gang was een afgesloten deur. De Emaz haalde zijn sleutel tevoorschijn en stak hem in het slot.

Hij had gevreesd dat het mechanisme verroest zou zijn, maar de

sleutel draaide rond. De deur ging open met een gepiep dat nog lang nagalmde in de door mensenhanden gemaakte grot.

De nieuwe zaal was even groot als de vorige en ook net zo leeg. Drekin keek niet naar de lege rekken langs de wand, maar liep regelrecht naar een marmeren zuil waarachter hij neerhurkte.

Hij drukte op een verborgen mechanisme, waarmee hij een luik in de vloer opende. Drekin trok een ladder omhoog en zette voorzichtig een voet op de eerste sport, hopen dat het hout in de loop der jaren niet vermolmd was. Hij daalde nog twee sporten af en liet het licht van zijn kaars in de rondte schijnen.

Er was uiteraard helemaal niets veranderd. Alles was nog precies zoals hij het achtentwintig jaar geleden had achtergelaten.

Hij daalde verder af langs de ladder. Heel behoedzaam, om geen sport te missen en vooral om zijn kandelaar niet te laten vallen. Deze ruimte lag zo vol met aantekenboeken, registers met toverformules en andere perkamenten dat hij zou stikken voordat hij boven kon komen als er brand uitbrak.

Hoewel een brand misschien wel de beste oplossing zou zijn...

Hij keek rond in het kleine vertrek, niet groter dan een ruime kast, waar de Maz in de loop der eeuwen gevaarlijke teksten hadden opgeborgen. Er lagen stapels slordig neergesmeten documenten in dit hokje. Het leek wel de vuilnisbelt van de archieven van de Tempel. Maar Drekin hoefde hetgeen waarvoor hij kwam niet te zoeken. Hij wist precies waar het was.

Het boekje lag er nog, boven op een stapel. De priester veegde het stof van de kaft. Op het donkere, in de loop der tijd uitgedroogde leer werden een titel en een naam zichtbaar. *Ter nagedachtenis aan de mens. Maz A. Algonde.*

Drekin zuchtte bedroefd. Hij opende het boek op een willekeurige pagina en las enkele regels. Meteen sloeg hij het geheimgehouden werk geschokt weer dicht.

Lana was niet meer in Mestebe. Was ze vermoord? Was ze gevlucht? Hij wist het niet. Maar hij kon niet meer leven met deze last die op zijn geweten drukte. Hij kon niet het risico lopen dat

dit dagboek op een dag door iemand gevonden zou worden.

Hij moest iets doen, desnoods op een manier die tegen al zijn principes indruiste.

Mijn meester is niet alleen van zichzelf zo sterk. Hij heeft ook de gave zich te omringen met uitzonderlijke mensen. Mensen zoals ik.

Zijn krachten maken hem net een god. Hij heeft dus ook zijn apostelen gekozen. Ons, zijn bondgenoten. Zijn veldheren. 'Zijn verdoemde zielen', zeggen de slaven.

Wie zoals hij de meester is over zovelen, heeft ondergeschikten nodig. Ons leger groeit nog elke dag, in plaats van te verzwakken in de loop van al die veroveringen.

Ons leger is trouwens eigenlijk eerder een horde. Het bestaat uit barbaren die de meest bizarre talen spreken. Ze zijn primitieve, bloeddorstige bruten, die even enthousiast de vijand een kopje kleiner maken als ze elkaar de hersens inslaan. Ze hebben geen enkel ideaal. Geen greintje beschaving. Ik walg van ze. Maar hun enorme kracht brengt me in vervoering.

Mijn meester is een onovertroffen strateeg. Zijn enige fout is dat hij absoluut geen oog heeft voor onze verliezen. Onze troepen lijken inderdaad onoverwinnelijk. Maar het staat me erg tegen om een paar honderd man onnodig op te offeren waardoor onze tegenstanders even gaan geloven in een overwinning.

Heel af en toe verwaardigt mijn meester zich om naar mij te luisteren. In die gevallen behalen we luisterrijke overwinningen. Veel van de verslagen soldaten zijn dan zo van ons onder de indruk dat ze liever toetreden tot ons leger, dan tot de gelederen van de slaven. Dit vervult me met grote trots. Als beloning mogen sommige soldaten hun oudste zoon meenemen. Met de vrouwen, grijsaards, kinderen, zieken en invaliden doet mijn meester waar hij op dat moment zin in heeft. We kunnen geen monden vullen die geen bijdrage leveren aan ons Grote Werk.

Misschien is dat het Grote Werk wel; het elimineren van de nuttelozen, de onbekwamen, de zwakken, de minderwaardigen. Mijn mees-

ter is ontegenzeggelijk een incarnatie van Zuïa.

Ik heb al vermeld dat hij zich omringt met uitzonderlijke mannen. Ik moet erbij zeggen dat die mannen daardoor niet altijd op mijn sympathie kunnen rekenen. En dat geldt vooral voor zijn twee officiële legerleiders.

De eerste ken ik nog niet persoonlijk, maar de brieven die hij ons stuurt geven me ernstige twijfels over zijn geestelijke gezondheid. Ten aanzien van de tweede twijfel ik geen seconde: hij is een bruuft met een kop die zo leeg is als Aluëns graf.

Zijn officiële naam is Gors'a'min Lu Wallos, maar achter zijn rug noemt iedereen hem Gors, of ook wel Gekke Gors. Hij heeft iets met pijn. Hij is zelf niet kleinzerig, maar hij grijpt iedere reden aan om anderen pijn te doen.

Hij is de grootste man die ik ooit heb gezien. Nog groter dan de Arkariër die in het Kleine Paleis de neus van Dyree brak. En hij is even sterk als hij groot is. Ik heb hem zien touwtrekken met drie paarden die tot bloedens toe werden opgejaagd met de zweep. De dieren bezweken nadat hij ze tien stappen naar achteren had getrokken.

Ik ben allergisch voor zijn stupiditeit, zijn drankzucht, zijn woede-uitbarstingen en vooral voor zijn gebrek aan respect ten opzichte van mij. Ik moet anderzijds wel weer toegeven dat hij zijn mannen uitstekend in de hand heeft. Ze zijn dan ook van hetzelfde slag als hij.

Ook Dyree zal zich binnenkort bij ons voegen. Mijn assistent is de enige noviet die de arena van Lus'an verliet met twaalfhati's. Hij vocht niet alleen om zijn eigen wapen te behouden, maar ook om de andere jongens hun trofeeën af te pakken. Hij had misschien wel alle hati's meegenomen, als ik – in mijn rol als toezichthouder – geen einde had gemaakt aan het gevecht. Dyree is de beste vechtersbaas die ik ooit heb gezien. Zelfs zonder hati zou hij Gekke Gors misschien wel kunnen verslaan.

Jammer genoeg is mijn assistent niet echt gemotiveerd om een volwaardige boodschapper te worden en de naam 'Zadyree' aan te nemen. Ik twijfel wel eens aan zijn geloof in Zuïa.

Als mijn rechterhand is hij een boodschapper onder boodschappers.

Een vervolger van verraders. Dat is een zware taak... die hem wel enorm stimuleert. Hij houdt van wild dat weerstand biedt. Hij is dol op winnen.

Het komt erop neer dat hij gewoon graag doodt. Hij zal spoedig bij ons zijn.

Ik zal hem belasten met het toezicht op de slaven, die intussen zo talrijk zijn dat die taak te zwaar is voor een enkele kapitein. Al heeft hij tweehonderd soldaten tot zijn beschikking. Ik weet nog niet wat mijn meester met die slaven van plan is. Gezien zijn enorme rijkdom lijkt het me onwaarschijnlijk dat hij ze gaat verkopen. Wil hij ze voor hem laten werken? Maar waaraan? Welke nieuwe steen moet er worden gelegd op de heerbaan van het Grote Werk?

Tot nu toe hebben de slaven alleen nog maar moeten bidden. Ze mogen niet zelf bepalen tot wie ze hun gebeden richten, maar dit ene geloof is alles wat hun nog rest. En dus bidden ze met de moed der wanhoop.

Mijn meester heeft een zekere Emaz Chebree aangesteld als de Hoepriesteres van de god Duyster. Ik weet niet of Duyster wel zijn echte naam is. Misschien slaat deze naam eerder op wat er achter de god zit. Ik zou niet weten waarvoor deze nieuwkomer onder de goden anders zou dienen. Hoe dan ook, Chebree preekt over hem, roept hem aan, bidt tot hem, verheerlijkt hem en zorgt ervoor dat Duyster wordt vereerd en gevreesd. Hij is de uitverkoren god van mijn meester.

Veel van onze strijders bekeren zich tot de nieuwe cultus. Duyster is Hij Die Overwint en dat idee vinden ze heel aantrekkelijk. Ik geloof dat mijn meester erg in zijn sas is met de snelle verspreiding van deze nieuwe godsdienst.

Uiteraard blijf ik Zuia trouw, al kan Chebree heel overtuigend zijn. Hoewel ze Emaz is zou het me verbazen als ze de Heilige Stad Ith ooit van dichtbij heeft gezien. Maar ze is een bezielde en berekenende vrouw, die mijn respect verdient. Ze is ook ambitieus en daarvoor waardeert en wantrouwt ik haar.

De laatste apostel is niemand anders dan de zoon van mijn meester. We denken tenminste dat hij zijn zoon is en mijn meester spreekt dat niet tegen. Het is een goedgebouwde jongeman, maar hij heeft niet de

trekken van de Goranees die hij zou moeten zijn.

Ik heb geen idee waar hij goed in is. Hij slaapt veel en de rest van de tijd beweegt hij zich nauwelijks. Het lijkt wel of hij ons niet ziet en niet hoort. Alleen mijn meester kan een sprankje belangstelling in zijn blik opwekken.

Zijn ogen. Ik kan zijn blik niet verdragen. Het is een lege blik. Een duistere blik.